

СЛАВЯНСКИ БЪЛГАР

ГОДИНА IV.

Русчукъ 28 Юли 1882.

БРОЙ 6.

Излиза два пъти въ седмицата всяка:
Сърда и Събота.

Цена:
За година . . . . . 5 ер. рубли нови.
За шест месеци 3 ер. рубли "

Сичко, което са отнася до вестника, надписа са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени имена не са приематъ.
Ръкописи назадъ се навръщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всяки редъ при пръв път 20^о стот.
За " " " втори път 10 " "

ПОЛИТИКА ЗА ГРАБЕЖЪ.

Александрия е разрушена... Английските бомби, опустошителни огъни, неистовествата на Арабите, за скоро връхме обърнаха въ развалини многолюдиятъ и цвѣтущъ градъ. Англия, съ своите далекобойни топове тържествува, успѣхъ надъ труповете на туземните жители, които погинаха въ бомбардирването — надъ труповете на Европейците искали отъ Арабите и Нубийците. Огромни разрушени домове, обляното въ кръви пепелище, е картина, която представява сега този знаменитъ Египетски градъ. Трѣбва обаче да се помисли и това: като какъвъ резултатъ ще дадътъ дипломатическите съвѣтвания на Цариградската конференция, която напразно се труди да принуди Портата къмъ въоружено вмѣшателство въ Египетските работи — Англия, отъ своя страна, неуморимо се труди въ страната на Фараоните, да нанесе цивилизованието побѣда надъ Африканския варваризъмъ.

Разрушението на Александрия, е първицътъ пейки актъ, за принуждителни дѣйствия. За това, тя съ не малка решителностъ, ся готови къмъ една правилна Египетска експедиция, съ твърдо намѣрение да подави окончателно Египетската национална партия.

Египетъ съ своето население състоище ся отъ 17 милиони, бѣше съвръшенно прѣобрънатъ въ Европейска колония, която представляваше едно обширно и благодарно поприще за животъ на Европейските приобрѣтатели, — и веднага тамъ възникна единъ видъ партия, наречена „народна“, която настояваше да подкрепи самостоятелността на отечеството си, стремяща ся да обуздае властъта на своите користомюбиви просветители! Гдѣ ли ще се тласнатъ комерческите и финансови интереси на Европа, а особено на Англия? Белкимъ Английската комерческа политика ще допустне вътрешна самостоятелност на Египетъ — ще допустне ли Европейския финансуването контролъ, който произволно се располага съ Египетския бюджетъ, да остане подъ контролътъ на „палата на потаблитъ“, както това що се желае отъ „Националната партия“? Не напразно Англия и Франция съ тѣй силно заинтересувани въ съдбата на Египетъ. Нещемъ да говоримъ за международните търговски кръгообращения на Египетъ, които достигатъ до една грамадна цифра. Само обязателството на дѣлъгътъ на тѣзи страни достигватъ до исполинска, па даже и баснословна цифра 800 милиона фунта лири Стерлинги. Ежегодния процентъ на тѣзи сумми, идва щото Европейските кредитори, ако земеха всичко що е възможно отъ Египетъ, все таки до вѣки не можеха да прибергатъ своето, тѣй като Египетяните стоятъ въ тѣхъ съ неплатимъ дѣлъгъ. — Очевидно е че Европейските финансисти, не сѫ жалили трудътъ на раждатъ си при управлението на бив-

шиятъ безумнорасточителенъ Хедивъ, Измаилъ паша, по съ помощта на хитритъ свои финансови комбинации, се поетараха да обезпечатъ за себе си та-къвъ дѣлъгъ, отъ когото Египетяните да немогатъ се отърва. Египетяните пажипкатъ подъ тѣшките налози, които сѫ създадени за удовлетворение на Англо-Френските кредитори. Тѣ се оплакватъ, освѣти това, че Европейските кредитори учреждения държатъ въ себе си въ залогъ, всичко което би могло да бѫде заложено, като съ това изсмукватъ со-кътъ на страната. Но да ли това е не-законно? и да ли всичко това се върши съ насилие? пансиона, твърдѣ е жално, че грамадните займи за Египетъ са о-тивали производително за увеселителни дворци, здания (сараи) за драгоцѣни подаръци на красавиците пѣвачки; но въ туй отишението не са виновати Египетските кредитори, нито пакъ народната партия съ своята палата на потаблитъ и пѣматъ даже никакво право да негодуватъ на обвѣзателствата, които са за-ключени при наблюдение на всички формалности.

Ясно се вижда вече, че Европейската политика не може да бѫде равнодушна къмъ съдбата на Египетъ! А каква ли massa отъ Европейци е занимавала въ Египетъ разните дѣлъжностни мѣста! Европейските граждани и воени чиновници сѫ получвали щедри заплати изъ бюджетътъ на страната. Египетъ е билъ за тѣхъ втори родни край. Ето свръзките на Египетъ съ Европа, ето широките Европейски интереси, въ какъво са сплѣти съ неговите далинейши съдбини! Въ добавление на всичко това, по Египетската територия е прострѣти Суецкия каналъ, когото Англия иска да турие на ржка, като удобенъ и късть пътъ за Индия. Прѣдъ видъ на таки-вато големи комерчески и финансови интереси, какво значатъ исканията на Националната партия, която е ревиала противъ чуждото онекунство и вмѣшателство? Па и каква е тѣзи народна партия! Това е простица партия отъ воени мятежници, партия отъ фанатици мюсломани, врагове на Европейското просвещение, диваци и варвари, които се прѣдъвождатъ отъ дѣрзки авантюристи, желающи да разиграватъ роля на народни вождове и герои! Съ подобна партия, неможе да се постигне никакво съглашение — пей истрѣбва да и ся пра-вижъ никакви отстъпки! тя трѣбва да бѫде подавена, и въ Египетъ необходимо е да се тури първицътъ порядъкъ.

По този начинъ разсъждаватъ въ Франция и Англия онѣзи хора, които се ржководятъ по принципътъ на хинната политика, непосредствено заинтересованите въ експлоатацията на Египетъ. Въ Англия този взгледъ е господствующи, и веднага въ тѣзи дѣй-стри, вече громко се издигватъ гласове, които протестиратъ на високи чинъ възгледъ. Тѣзи противници на хинната политика казватъ, че подъ прѣлогъ да

се насади истинска цивилизация въ Египетъ, разните Европейски авантюристи искатъ съ коварната си ржка, да обергатъ страната и въ това тѣхно стремление се заключва същността на Египетския въпросъ.

Не отдавна Лессенъ, строителъ на Суецкия каналъ, който е твърдѣ за познатъ съ страната на Фараоните, искали бѣше своето мѣчище, което се отличава отъ ония, на господствующите класове въ Англия, относително за Араби-паша, за националната Египетска партия и общиектъ смисълъ на тамканното движение. По неговите доказвания, Араби-паша — человѣкъ твърдѣ честенъ и почтенъ и достоинъ за титлата „Разуменъ Реформаторъ“. Неговите намѣрения не противоречатъ на дѣйствителните интереси на Франция, и за да му се прѣпятствува, значи да правимъ спѣнки на истина цивилизация, а не тѣзи, които покриватъ користомюбивите цѣли. Членътъ на Английското Министерство, престарелиятъ Г. Брайтъ, далъ оставката си отъ повиженъ войнственъ кабинетъ. Той обяснялъ въ общинската палата, че по-нататканиото му пребиваване въ кабинетътъ, могло би неправилно да се искълкува въ смисълъ на удобрение отъ негова страна подобенъ родъ политика. — Той казалъ: както една отъдѣлна личностъ, тѣй сѫ и народитъ трѣбва да се ржководятъ отъ нравственни закони, а споредъ приетото направление на политиката отъ Английския кабинетъ, и пакътъ по когото сѫ стѫпили неговите другари, сѫ несъгласни нито съ нравствените закони, нито съ безспорните права на человѣчеството. Въ Французската палата, Г. Клемансо, като възразявалъ на Гамбета, по същия начинъ заявилъ: за да се угла-ди Египетския въпросъ, необходимо е да се зематъ въ внимание, желанията на Египетската Пародна партия.

Напротивъ, Гамбета, който твърдѣ малко се показване съ проницателна осторожностъ къмъ този въпросъ, напослѣдъкъ се показалъ въ полза на кредитътъ за Египетската Експедиция (8 мил. франка), на основание че е необходимо да се отърве Египетъ и отъ рж-цетъ на фанатиците мюсломани. — Знамчало число отъ французските журнали, сѫко възставатъ противъ Египетската Експедиция и за съвместното дѣйствие съ Англия.

Ненизвестно е, да ли ще получатъ подкрепителна сила тѣзи миромюбиви гласове, и ще ли да бѫдатъ въ състояние, да подбудятъ партизани противъ тѣзи войнственни — комерческа политика, къмъ благоразумно съглашение съ Египетската Национална партия; трѣбва обаче да се вѣрва, че въ случай на продължително развитие на настоящата въоружена борба, нападающи дѣржави, могатъ да се намѣрятъ въ едно не нормално и затруднително положение. Египетските национали, ако и да се отдали пепелището на Александрия, но тѣ

и не мислехъ даже да попросяте миръ, никто да се предаджтъ.

Араби-паша вече отстъпихъ съ войскъ си въ вътрешната часть на страната и по видимому, той се готви за едно отчайно съпротивление.

Отъ Кайръ, се раздавахъ Прокламации отъ страна на духовенството, съ които се призовава населението да стъпят въ священната война и за конечно то истребление на Гиуруйтъ. -- Първостъяватъ, че комисарите на Араби-паша проповѣдватъ сѫщата война въ Триполи, Тунисъ и Сирія. Египетъ, който до сега бѣше богатъ и раскошенъ, като пчели коняръ пъленъ съ мѣдъ, изъ когото Европейците изобилно черпѣха мѣдъ, грози да се обѣрне въ гнѣздо на отровителни Оси, отъ което не скоро ще може да се отложи само-увѣренитетъ хищникъ.

Алчната политика за грабежъ и завоевание, най наподобъ ще се отзове съ твърдъ плачевни послѣдствия за нейните виновници.

ПОСЛѢДНИТЕ ДНИ НА ГИТО УБИЕЦЪ НА ПРѢДСѢДАТЕЛЯ НА СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ Г. ГАРДФИЛДА.

За любопитство на читателите слѣдующите подробности извлечени отъ Рускиятъ Вѣстникъ "Новости".

Американските газети слѣдватъ да ни доставятъ нѣколко допълнителни сѣдѣния за наказанието на убиеца Гито. -- До послѣдната минута на животъ си, престъпникъ хранилъ надежда за пълно помилование, като продължавалъ да утвърждава, че той (Гито) е, действувалъ въ полза на партията и че настоящиятъ Американски Предсѣдателъ Г. Арчеръ, за всичко това му билъ дълженъ. -- На 17-и миналий Юни, братътъ, а послѣ сестрата на престъпника ходатайствува прѣдъ президента за помилването му, като указвали на не- нормалните му умственни способности, но тѣхната просъба останала безъ послѣдствие. Като узналъ за тѣзи ходатайства и резултатъ имъ отъ свещеника на тюремата, Гито, съ високъ и плачевенъ гласъ, казалъ: отлично! Но сега работата става явна. Моля ви, ако е възможно да видя бесилницата за да бихъ си удостовѣрилъ, че тя ще подѣструва добре, и че нема да си случи (bringst). Азъ желая да ма обесѣдътъ вередъ пладне и бѣро! Чрезъ нѣколко минути, Гито получилъ единъ цвѣтенъ букетъ, когото му проводила неговата сестра. -- Като поднесалъ букетътъ да го остави въ чашата, заплакалъ прѣвъ пътъ послѣ своето престъпление, и на отправляющите ся имъ казалъ: тѣзи сълзи съ вспоминки на единъ човѣкъ, който скоро ще застане прѣдъ всемогущаго Бога, тѣ като той е испытавалъ неговата воля. Сѫщата минута дошълъ въ стаята му и вториятъ неговъ адвокатъ Г. Ридъ, когото като поканилъ да сѣдне, Гито почена на да му чете слѣдующите любопитни уломжци, които той предварително съставилъ въ видъ на завѣщание:

Вашингтонъ 17-и Юни 1882.

До Негово преподобие Юлияну Гиксу.

Азъ, Гито, живущъ въ гр. Вашингтонъ жителъ изъ округъ на Коломбия, понеже съмъ осъденъ на смъртъ, която утръ на 18-и того въ 2 часъ слѣдъ пладне непремѣнно ще ми послѣдва въ тюремата на Съединените Щати въ същиятъ округъ, подарявамъ ви настоящето си завѣщание, въ което искавамъ съ условие че слѣдъ наказанието ми, трупътъ нѣма да си употреби въ користна цѣль и настоящето завѣщание прѣдавамъ Юлияну Гиксу както и съчинената отъ същаго менъ книга съ наименование "Истина" и съ авторско право надъ нея. Желая, за да би послужила съ материалъ си, като допълнителни чѣти отъ животъ на моята история, книгата да иди съзнателно: "Животъ и дѣлата на Чарлзъ Гито" чрѣзъ настоящето си, тържествено обявявамъ прѣдъ цѣлии свѣтъ, че никой пътъ и никой нѣма право да употреби тѣлотоми съ користолюбива цѣль, а ако нѣкой пожелае да поче останките ми, то нека да построи за мое въспоминание единъ памятникъ, на когото трѣбва да бѣдъ надписи думитъ: "Тукъ почива прахътъ на Чарлзъ Гито, патриотъ и Християнъ."

Подписано: Чарлзъ Гито.

Слѣдъ като прочелъ горното, Гито пожелаъ да види сестра си и брата си, които веднага били съ явили, и по искането на престъпника, подписали актътъ съ когото той упълномощявалъ защитника си да си рас-

полага съ неговиятъ трупъ както ще. -- Нѣколко часове преди това, перачката на която Гито билъ длъженъ три франка за пране на ризи, проводила му съ стражата съмѣтката си. Гито извадилъ отъ джобътъ си два фр. и 50 ст. и ги предалъ на смотрителя на тюремата съ тѣзи думи: "Кажете на перачката че останкътъ отъ 50 ст. въ идущата недѣля ще и ги заплатя."

Когато сестра му за послѣднъ път си прощавала съ него, той извадилъ 50 ст. отъ джобътъ си и казалъ: "Моля ви, дайте тѣзи малка сумма на перачката. Азъ мисля по добъръ би било ако днеска съврши съмѣтката си съ нея."

Въчерьта, братътъ на осъдения, пакъ искавалъ да си видятъ, но Гито си отказалъ да го приеме, като казалъ на Гикса, че той мисли вече сега за едно свидѣдане съ Бога, и затова нежелалъ вече прѣдъ очите си друга сцена.

Слѣдъ това, съ голѣма охота иль и заеналъ съ твърдъ легъ и спокоенъ сънъ. На 18-и Юни още на 6 часъ като станалъ отъ сънъ, съ голѣма охота похапналъ, слѣдъ което прочелъ нѣколко свѣтчици стихове съчинени подъ заглавие "Духовна игра за дѣцата" и като направилъ съ свещеника послѣдните распореждания, казалъ: "Вий начнете четенето на отредните Молитви и слѣдъ което азъ пакъ ще прочетъ; 1) Любимитъ ми страници отъ Св. писание. Евангелие Йоана гл. 10 та. 2) Молитвъ които азъ съмъ съчинилъ и 3) Стиховетъ на религиозната поема.

Желая при това щото при свършване на четенето си, веднага да си дрънне тѣлото ми на бесилката. Отъ 9 до 10 часъ, Гито заедно съ свѣтчиците, ся разхождалъ по коридоръ на тюремата. На 10 часъ пожелалъ да направи една баня, ако му си позволи, въ 11 часъ излѣзълъ отъ бащата, облѣкълъ ся и заповѣдалъ да му почистятъ обущата (ботушите) послѣ това, той употребилъ 20 минути за преглеждане своята молитва, която той щѣлъ да прочете на място то дѣто ше го обѣсятъ, искавалъ още да му дадятъ ядение и когато стражата дошла да му прочете смъртния приговоръ, той прескокойно и съ голѣма охота проѣлжавалъ ѓденните си. -- При четенето на прѣждата, и при звѣнението на сабитъ и оръжията които си слушали отъ дворътъ, силенъ и съ гръмовитъ гласъ исплакалъ. Слѣдъ нѣколко минути, друга стражи му съобщила че всичко било вече готово и го повела вънъ въ дворътъ, гдѣ то трѣбвало да ся извърши наказанието. Въ този моментъ, лицето му ослабнало и покълълъ, слѣдъ два шага отъ вървежъ, едва съ можилъ да ся удържи на краката си ако небилъ подкрепенъ отъ двама души, които го подпирали отъ подъ милиците; въ мястото дѣто щѣла да ся извърши окончателно прѣждата, било натрупано съ народъ, а около дворътъ билъ нареденъ единъ кордонъ войска, която обграждала цѣлого пространство. Въ средата ся възвишивала бѣсилница, а прѣдъ нея стояла една пушка, която обграждала около двѣте привелигированi зрители. Огъ улици ся чуvalо щумъ. Тъната едва съ можила да чуе по нѣщо отъ това що ся върши въ дворътъ, натискала оградата на тъмничий дворъ, съмѣли ся, говорили, си, или лице въ малки кръми, които били построени на бѣзо отъ прѣдъ примачи.

Въ Съединените Щати, послѣдната воля на престъпника, строго ся уважава. Програмата, начертана за наказанието на Гито, била на пълно и въ точъ испълнена. Когато преобличанието на престъпника било кончено и вече билъ поднятъ на високото място (трибуналъ), свещеникъ прочелъ надгробното слово, послѣ това свещеникъ поднесълъ предъ очите на престъпника рукописъ, когото той преди единъ часъ, бѣше внимателно проредактиранъ, Гито прочелъ високо своята молитва, но съ пресъхнало гърло.

Тѣзи молитви, не е нищо друго, осъвѣти единъ дълъго проклиниане съединените Щати. Гито исказвалъ въ нея, че ако и да го наказватъ, но той е буквально испълнилъ Божията воля, и призовава на своя страна Божията гнѣвъ.

По пататъкъ той оставда Американския печатъ, настоящиятъ президентъ Г. Арчера и всичката нация, че Богъ ще ги порази всичките съ тѣзи люти рани, които той проводи на Европа затова, че убиха и забравиха своятъ искунтиелъ, и сега, (казалъ въ заключение) Азъ ида при тебе, Боже безъ всѣко чувство отъ не-нависти къмъ човѣчеството същество. Прощавайте, люди!

По свършването на тѣзи молитви, Гито покрилъ съ погледъ си цѣлото събрание и съ високъ гласъ извѣстилъ че той иска да прочете стиховетъ отъ свое съчинение, което не би побъркало въ нищо, ако го приложи на музика. -- Послѣдното място на тѣзи поема, въ което Гито нарече Бога съ умѣчелено и ласкателно име, може да даде едно ясно понятие за цѣльта. "Азъ спасихъ своята партия и отечество то си алилуя! За това менъ ма убиха и ето за какъ во отивамъ при Бога! Алилуя, Алилуя! Азъ отивамъ предъ великаго Бога!"

Стоящъ между двама вардачи, Гито обвисълъ главата си на гърдите, и горко заплакалъ, слѣдъ което той продължавалъ четенето на молитвата си безъ да прекъсне.

Въ тъзи същата минута, когато той произнесълъ послѣдните думи минутно, палачъ отпуштахъ халката и тѣлото на Гито като лишено отъ подпорка, описано три вълести кръга около пространството и палачъ извѣстилъ на публиката, че правосъдието ся извѣшило.

Раздалъ ся углушителенъ шумъ -- и тълпата съ радостъ викъ, привѣтствува извѣстието за смъртъта на убиеца. Слѣдъ извѣршването на тѣзи процедура двадесетъ извѣстни доктори отъ всичките части на Съединените Щати ся явили при тѣлото, което като конституции излезло че умствените способности на Гита бил дору до послѣдната минута отъ животъ; въ нормално състояние.

ДОПИСКИ.

Русе, 24 Юли 1882 г.

Града ни Г. Редакторе е среда, въ която ставатъ различни, полезни и безполезни, благонадѣждни и празни опитвания. Едно отъ тоя родъ опитвания ме прави да запиша нѣколко рѣдовце отъ почитаемия Ви листъ.

На 18-и того, нѣколко чиракета, кафи и слово-слагатели служащи при Бъчварова, решаватъ да съставятъ дружество подъ имъ "Занимание."

Мнозина за да си прославятъ, за да бѫде чуто имъ за дълго време и на далечъ, съ извѣршвали дѣла, които служатъ за предметъ на смѣхъ: Алживицъ, за да говори въ Атина всякой за него е правилъ много дѣтински постѣжки; Геростратъ, за да овѣкочи имъ си въ историята, запали великолепните Храмъ на островъ Родосъ.

Ако на Госиода членове отъ Дружеството "Занимание" мисълъта е да ся прославятъ, па ако ще би и съ глупави постѣжки, то, не остава друго освѣнъ да имъ кажемъ, на добъръ имъ частъ!

Сега нека Г-н Редакторе Ви покажа, да ли това Дружество е едно отъ благонадѣждните или е празна и глупава постѣжка.

Самото му име, показва че то трѣбва да бѫде подбудителъ, да са занимаватъ и развиватъ членоветъ му, наравиенно и по научна частъ, а то още съ първата стѫпка прекрачи къмъ празностъ: покани съ билети пѣкъ други български и гръцки чиракета, наречени момци, и нѣколко слугинки, девойки да ги занимаватъ различни европейски игри. (има да казватъ и ученички р.)

Това е Г-н Редакторе Дружеството "Занимание". Ако и за напрѣдъ работите на дружеството бѫдатъ, полки, кадрили и настъпници дандини, по добъръ ще бѫде то, да са прекръсти съ имъ не "Занимание" а развлечение (развращение р.) или по добъръ празностъ.

Мѣдитъ хора само тогава помислюватъ да съставятъ Дружества за развлечение, когато всичко около си видятъ уредно и добре стѫпено.

У насъ сичко вече цѣфнало и завързalo, и само едно нѣщо линеува -- Дружества дето младежите да губятъ своето време.

Вместо това мисълъ Г-да членове, глупци, на Дружеството "Занимание," по добъръ ще сторите ако отложите гнуснавото си намѣрение, което въ води къмъ пропастъ, и ся приложите съ Дружеството "Мораленъ бичъ" или съ "Съединение," които ще Ви послужатъ за морално развитие, и на които цельта е (на послѣдното) много по-благородна, то не е нѣкое отъ богатите (капиталните) и препълнено съ членове, а ся нуждае отъ помощъ и сила.

Единъ зрителъ Г. Т.

Тутраканъ 24 юли 1882.

Като имахъ честта да прочетъ въ почитаемия ви вѣстникъ брой 2-и за бибенките, то моля ви Г-н Редакторе, дайте място и на тая кратка моя дописка.

Както е на мнозина извѣстно, нашиятъ градецъ Тутраканъ отъ много години, зимно време или когато вали дъждъ, става такава калъ, що безъ чизми не може човѣкъ да отиде и до съсѣдътъ си. Прѣди 12 години се продѣдохъ нѣколко стѫпжини бибенки за Олтеница по дѣвъ рубли стѫпжината, съ тези пари тогавашното белидие, захвани да прави въ градъ калдържми изъ улицитъ и неможа да ги довърши както трѣба.

Настоящата година прѣзъ мѣсецъ Май, Градското Общинско Управление въ пълния си съставъ, прораде на Г-на Д. Байнова, нѣколко стѫпжини пѣсъкъ, по 8 лева и 50 ст. стѫпжината. Слѣдъ три дни престигна изъ Букурещъ въ градъ ни единъ евреинъ, който се лжи въ Град. Общин. Управление и даде за същия пѣсъкъ (бибенки) по десетъ лева на стѫпжината; по поводъ на това, Градското Общ. Управление се отказа отъ да позволи на Г. Д. Байнова да иди бибенки за Олтеница. Въ това време са намѣри въ градъ ни и Г. Петър Винаровъ членъ отъ Русенския Окр. Управителъ Съвѣтъ по своя частна работа, който иви на гражданиетъ, че имали отъ Министерството предписание за бибенките, да се продаватъ по 16 лева стѫпжината; слѣдъ два дни замина за Русе Г. П. Винаровъ; слѣдъ една седмица престигна въ градъ ни същия Е.

врени съ Г. Ангелчка Симеоновъ изъ Русчукъ, който е тъй също членъ въ Русенския Окр. Управ. Съвѣтъ и се споразумѣлъ съ евреи за бибешкитъ по 8 лева стънжината! Когато имало предписание отъ Министерството за по 16 лева стънжината, както каза Г. И. Винаровъ, защо го дадох по 8 лева?... Жалко е да гледа човѣкъ, когато се отнема отъ градецъ ни и посѣдниятъ доходъ, съ когото можахъ да се поправи улиците и др. Молимъ Висшето Началство, да обирне внимание на това.

Единъ гражданинъ.

Стара Загора 20 Юлий 1882 г.

Г-не Редакторе на в. „Славянинъ“!

Вчера на 19 Юлий слѣдъ отслужване свята служба, духовенството, отъ двѣтъ черкови церемонии се отправихъ заедно съ всички чиновници, мѣстната военна дружина и множество народъ, къмъ края на града, тамъ гдѣто на 19 Юлий 1877 год. бѣхъ колонитъ на биоющитъ съ опълченци Българи, които носяхъ надпись на чело: „свобода или смъртъ.“ При гробището, мѣстото едвамъ побираше народъ. Молебствието се свърши по обичай и свящ. Ив. Нейчовъ каза едно словце въ което мѣжду друго той доста-жалко спомена и имената на нѣкои отъ погиналии опълченци и отъ убесените за освобождението им. слѣдъ свършиване словото отъ священика се качи Г-нъ Д. Наумовъ, на високо място, той първо постоя и се приготви да говори, бидешина.

Братия Българе! каза ораторътъ, ето 5 год. какъ дохаждаме тукъ защо? да глагдаме гроба, да си напомнимъ за ония които съ вѣтъ? да, нѣ това не е доста! Ний трѣбва да си напомнимъ и да поддържимъ тѣхната цѣль — задачата не е рѣшена (освобождението на Българинътъ). Погиналии опълченци не бѣхъ много на брой, не бѣхъ много учени, нѣ бѣхъ свободолюбиви рѣшилни да стоятъ и ся биятъ съ много хиляди турска азиатска сганъ. Тѣхните командири като видяхъ че азиатската орда е многобройна, засвирихъ на тръбите отъ глаговане назадъ, а тѣ ся хърлиахъ като зъвове на дѣло. Тѣхните сабли звѣтиха и се чупихъ въ тѣлата на неприятель, кръви шуртиха и тѣ мъртви падахъ, тукъ! каза ораторътъ, тукъ на това място, което за цѣль свѣтъ стана историческо, а за Старо Загорчина въ потомството му олтаръ на поклонение; помните и помнете братия Българе, каза той, страшний тогасъ гръмъ, които излизаше изъ устата на топътъ на лютъ Сюлейманъ паша! Помните страшний и грозни огнь, които бѣше обзълъ сичкиятъ градъ, отъ гдѣто ся дигаше синъ-жълтъ пламън до ясно небе и погълна всичко, що бѣше миро и драго — отъ останали, бѣгъ и роби, помните каза той, она излъчъ, она изгорели чървени зидове, хубави монументи за освобождението им. Той ораторътъ не пропусна да каже, че задачата още не е рѣшена — Българинътъ не е тамъ, гдѣто трѣбва да биде.

Г-не Редакторе! думйтѣ, тоиътъ които издаваше оратора, минувахъ като стрели прѣзъ сърдцата на слишателитѣ, много поронихъ сълзи.

Колко би било хубаво да запомнимъ нѣщо отъ това, което ви каза Д. Наумовъ.

Единъ опълченецъ.

Ломъ 25 Юлий 1882 г.

Г-не Редакторе!

Вчера, като свършихъ частната си работа, излѣзохъ за малко време отъ дома си да се пораехда изъ градътъ. Слѣдъ това азъ бѣхъ се спрѣлъ при единъ дуянянъ, и ето ти, мои приятели идатъ, които, като ме видѣха, поканаха ме да отида заедно съ тѣхъ и пристътвувамъ на едно протестанско кръщението, което ще се извърши въ рѣката Ломъ, отъ любопитство отидохъ. И ето, какъ стана работата: единъ младъ момжъ по име Трифонъ, по отъ кадѣ е, незнаихъ, като се убѣдилъ въ исповѣдането на протестанска секта, на което секта членовете се наричатъ *Баптисти*, по край това, по убѣденията на тѣхните проповѣдници, същия момжъ презрѣлъ извръщението на него Православниятъ обрядъ кръщението и прѣдириелъ повторително да се кръсти, по обреда на горѣспоменатата секта. Това и стана. Вчера, на 24-и того, около 4 часа по Европейски, сѫщия младъ момжъ Българче, заедно съ Проповѣдника си, които нарочно бѣ повиканъ изъ Русчукъ отъ тукашното малочислено общество протестанти за това дѣло, и членовете на това общество съ фамилиите си, отидаха на край рѣката Ломъ. Въ сѫщото време и вий ги присъдеахме. Ето, какъ се извърши обрядътъ имъ кръщението:

Най-найрѣдъ членовете на тѣхните секта се нарѣдиха на край брѣгътъ и свещеника имъ, които отвори една пѣснарка съ духовни пѣсни, намѣри една пѣсна нарочно за кръщението и каза на своето стадо да възьмѣтъ. Пѣсната се испѣѣ. Свещеникътъ тогава зима въ рѣкетъ Евангелието, намира единъ стихъ за текъ

и начна да проповѣдва върху кръщението, като казва: че Евангелието заповѣдва да се кръщаватъ, които повѣрватъ въ Господа Иисуса, голъми и да сѫ на пълна възрастъ. Проповѣдътъ той свърши. Слѣдъ това, свещеникътъ се обрѣща къмъ момжътъ Трифонъ и го запитва: „Вѣрвашъ ли въ Иисуса Христа?“

Момжътъ му отговори. „Вѣрвамъ отъ всичкото съ сърдце и душа.“

Свещеникътъ го пакъ запитва: „Вѣрвашъ ли че трѣбва на тая възрастъ да се кръстиши и че това кръщението, което ти ще направишъ, е отъ твоята си воля и че съ това испълнявашъ заповѣдъта Господни?“

Момжътъ отговоря: „Вѣрвамъ и приемамъ.“

Послѣ испитанието, свещеникътъ изрече една молитва и заедно съ момжка, влезнаха въ водата; тогава свещеникътъ дигна очите си къмъ небето, като турна дѣсната си ръка на главата му, а лѣвата си на сърдцето му, и каза: въ името на Отца и Сина и Святаго Духа кръщавамъ този братъ, потопи го по гръбина въ водата и работата се свърши!

Г. Кула 20 Юлий 1882 г.

Г-не Редакторе!

Моля, бѫдете тѣй добри и помѣстете тѣзи ми нѣколко реда въ почитаемия Ви листъ В. „Славянинъ“.

Испитите на учениците отъ тукашното трикласно народно училище сѫ ся свършили още на 21 миналий месецъ (Юни), наградите ся раздадоха на учениците на 29-и сѫщия (на празникъ Св. Апостоли Петаръ и Павелъ).

Миналата учебна 1881/82 г. ся вече свърши, учениците отъ първоначалното училище показаха доста добъръ успѣхъ, тоже и класовете, съ искключение на първия класъ, които тази година не е имало, по немание ученици.

Кокътъ за Настоятелство ново, избрало е вече още презъ време на испита, но, не бѣше още захванало никакво дѣло, научихъ ся че избранъ за такъвъ Г-нъ И. Ковачевъ, си поднеса съ оставката и кмета безъ никакви колебания имъ приелъ; незнамъ Г-не Редакторе, като съ каква бѫдженост и напредокъ ще бѫде идущата учебна година, тѣй като захващанието вече наложи; относително условията на учителя, голъма роля са върти, понеже не са сѫгласили всички на едно и сѫщо мѣнине.

Населението избра Настоятели, които да ся по-пригажатъ единъ день понаредъ, да си набавятъ нужното число учители, но като въ уславянието имъ се мѣсатъ лица на които не е обязаностъ, то, вѣрвамъ че и прѣзъ Августъ не ще бѫдатъ условени; жалко!!!!

Ако и идущата учебна година си получаватъ учителите платата тѣй, както и миналата, то, тежко имъ и горко! Азъ сѫщъ кажа че вината е въ кмета, защо знае само да ся гордѣ и надува, а не да са погруди да принесе нѣкои полза на градецътъ.

Въ градецъ ни ся намѣрва едно изразно място, срѣщу новото полицейско здание, което прѣди нѣколко дена ограничиха да продаватъ, незнамъ кмета като го ограничава за проданъ, да ли е ставало засѣдане отъ цѣлата община или не?

Единъ гражданинъ.

Ломъ 25 Юлий 1882 г.

Г-не Редакторе!

По прѣди бѣхъ ви се обѣщалъ, че ще да ви явя и още други нѣкои новини изъ нашия градецъ. Сега идѫ да испълня обѣщанието си.

Не помнишъ у кое време, около нашия градецъ и окръгътъ му се оказаха три убийства: трима човѣка по разни начини омъртвени, но отъ кого или отъ кои, това до сега никой незнае. Една заранъ като молния се чу изъ градътъ ни че вънъ отъ него, на мястото называемо „Долатъ“, се начири убить човѣкъ, съ строшена глава и съ полуистечъ мозакъ; много граждани, като чуха този толкова неприятъ слухъ, отъ любопитство, отидаха на сѫщото място и видѣха, че слухът е билъ истиненъ. Мене ме нестърѣлъ, но се съдружихъ съ двама трима приятели, и отидохме на това място, дѣто бѣше убити човѣкъ. При него имаше единъ стражаринъ и пазеше стражата. Азъ попитахъ стражарина: да ли убиецътъ е хванатъ и какъ такъ е сполучилъ, та въ срѣдъ пладъ да го убисъ? Той ми отговори: убиецътъ не е хванатъ, чито искъ може да се знае точно кой е. Той прибави още и това: този човѣкъ не е тукашенъ, но е отъ Македония, пакъ единъ другаръ, които сѫ заедно били въ Романия, дошелъ тукъ и кондисалъ на тай и тая кръчма; той е носилъ съ себе си, види се, пари, да занесе на фамилията си, а на другаръ му, който се е запозналъ съ него, като видѣлъ че ималъ много пари, кроилъ, мислилъ, какъ да може да ограби парите. Вчера, казва стражарина, пошли и двамата на расхотка и достигнали до тукъ. Сега този Македонецъ, като се поуморилъ отъ расходка, подгнали да си позадреме, а ашлака, дру-

га му, тайно зълъ единъ камакъ и го удариъ тѣло по главата, че ще пробилъ и му истекъло изъ нея мозакъ. Че е отъ Македония, за това свидѣтелствува неговия пашапортъ, когото полицията заедно съ Докторъ намѣрили въ него.

Подиръ нѣколко дена, пакъ се разнесе изъ градътъ ни слухъ, че е намѣренъ други убить човѣкъ и хвърленъ въ рѣката Дунавъ. Не много време, и прѣди една Недѣля, дойде известие отъ окръгътъ ни, че нѣкои нѣхрамайкоци хванали по пътъ единъ човѣкъ, селянинъ, и като го убили, турнали го на единъ пласти съно и го подпалили, та изгорѣлъ. При това полицията се разпорѣжда и постави стражи; слѣдъ единъ денъ дохъджа сѫдебниятъ членъ-съдователъ, отива на мястото, дѣто е станало това зрѣлище, съставя актъ и съ това всичко се свърши. Убийството станало между селата: Голинци, Мокрешъ и Ковачица. Слѣдствия за това още нѣма.

Г. Орхание, 24 Юлий 1882 г.

Г-не Редакторе!

Моля Ви бѫдете тѣй добри за да благоволите и поместите въ стълноветъ въ единъ отъ по близните брове на почитаемия Ви В. „Славянинъ“ слѣдующата ми дописка.

На 23-и того като ми падна въ рѣкетъ та и про-чтохъ 55-и брой отъ в. „Български Гласъ“ защитника на консерваторската партия срѣдната една телеграма, въ която ся вижда че подавачъ й не ѝ писалъ за друго, но само и само да очерни прѣдъ публиката (читателите на „Гласъ“) лицето на тукшиния Мир. Сядия П. Пенчева, че ушъ по интересъ на нѣкои си Вълчевъ биль рѣшилъ задочно едно дѣло въ негова полза, като усѫдилъ Кръстю И. Попова да брои на Вълчева 600 лъва и 60 ст. разноски, като прибава подавателя на телеграмата, че Поповъ не биль ушъ призовъ за срока на явяванието му; до колко е върно това нека самъ подавача да ся отзове, а почитаемъ читатели ще ся увѣрятъ отъ слѣдующето ми.

На 4-и Юни т. г. Г-нъ Вълчевъ заявиъ искъ споредъ какъ ся научавамъ срѣщу горски стражарь въ г. Етрополе, които по настояването на нѣкои личности които само и само за интересъ сѫзъ го готови всичко да направятъ, задържалъ работницъ на Вълчева да не работи дѣрва, като му нанесъ 600 лъва загуба, и сѫдътъ съобразно съ законъ, приелъ прошението и го назначилъ за разглеждане на 16 юлий 1882 год. за който денъ повикалъ страните съ призовки и при разглеждане на дѣлото ся явиъ само тѣжителя, а ответника Поповъ макаръ и да бѣше призовъ подъ № 3432 като бѣше полза му връчена на 2 юлий чрезъ секретаря при Етроп. град. Общ. Управление Хр. Яковъ, не ся яви нищо лично, нито чрезъ пощенски призовъ при разглеждане дѣлото, но само препратилъ призовката съ отношение № 11 съ което заявиъ че той трѣбвало да се повика чрезъ Соф. Губ. Лесничей.

Сядя като зълъ предъ видъ че само единъ военни служащи требва да ся повикватъ чрезъ своите начальства, като взель предъ видъ че Кръстю Поповъ горски стражарь е отъ граж. вѣдомство и отъ нижните чинове.

Като взель предъ видъ че Поповъ приелъ първи листъ отъ призовката и втори подписъ възвѣрнатъ въ сѫда, и като изслушалъ настояването на тѣжителя за да ся осуди ответника съгласно ст. 115 и 116 отъ гражданското съдопроизводство, то сѫда за да не наруши тези статии осудилъ Попова, за което му ся дало слѣдъ 3 дена и пренасъ отъ това рѣшене.

Ето Господине Редакторе какъ подателите на лѣжливата телеграмма искали волео и неволео да учрежнатъ лица, които не служатъ на никаква партия, които не са разполагатъ по цѣль денъ по градската градина, като доносителите на телеграммата, но сичко това иска да покаже подателя че Мировий Сядия е трѣбвало да попита Вълчева: Консерваторъ ли е или Либералъ и ако Вълчевъ като Консерваторъ, то да се рѣши дѣлото въ негова полза, а ако ли той като Либералецъ съмъ, то да му ся отблъсне иска; не, не, излѣгъ си господине подателю! Знай че Пенчовъ Мировий Сядия не гледа нито едината нито другата страна, за него Консерваторъ и Либералъ е все едно.

Ето Господине Редакторе! явно ся види, че Г. подавача на телеграммата е биль въ това време когато ѝ подавалъ или съзивъ или пълъ надъхъ отъ други неговъ другаръ (Вие знаете отъ кого за да го не споменувамъ); защо не съ зълъ дѣлото па да тури на учите си учитата, да го разгледа по отъ близо на тогава да пише.

За сега толкова, а други пъти повече.

Единъ гражданинъ.

Тутраканъ, 25 Юлий 1882.

На 20-и того една разбойническа шайка, подъ предводителството на Илиаза, дошла въ гората „Бобла“, които е на разстояние отъ градътъ ни 1/4 часть, прѣдъ вѣчерта, извѣстили на полицията че ще доди, но ка-

ви мърки е всела полицията неизвестно още; споредъ както са научавамъ, възложила са сичката грижа на сержантини, той да вземе нужните распореждения, който проводил градските стражи съ нѣколко жандарми да преслѣдват разбойниците, а той останалъ въ станица си, безъ да отиде съ тѣхъ заедно, види са, че не го е грижа за ёдъто съ се появили разбойници, но тѣ най-послѣ ще влѣзатъ и въ градът и тогава ще видимъ.

Пишатъ ни изъ София:

На 17 ий овзи денъ, ся слути съ Г-ва Велю Кесаковъ, надзорникъ по телеграфната линия, един чудно приключение: въ истий денъ прѣзъ нощта по 2 часа (евр.), ся появилъ пожаръ близо до хотелъ „Европа“; бедниятъ човѣчина живѣялъ близо до къщата, въ което избухналъ пожара, слѣдъ като го събужда хазиянътъ му, за да си принасятъ дрѣхътъ да не пострадать, взема си бай Велю паритъ (9 лири турски и 7 пола руски) отивъ при пожара да види да ли ще са усилни огньтъ, че да почне да се изнася отъ квартира си, хващаътъ го нѣколко души жандарми, подъ команда на единъ цивилно облеченъ, който е извѣстенъ на цѣлѣтъ градъ съ бой и най гнусни псувни, бѣзвътъ го да гаси пожарътъ, спромахъ бай Велю гаси чуждото, а неговото кой! вижда огньтъ ся усиля, остава помощъта на чуждиятъ, отива си да принася своето, хващаътъ го повторително същътъ жандарми и го смазали отъ бой, бичоватъ които са овиваха въ тѣлото му представляватъ като дѣги, кокали почупени, мѣса посипани неможе бай Велю да стане отъ земята! не! казали жандармите, не му стига това, дрѣжте и удрете, той е „Либералъ“, далъ имъ повече настърчене командини, че тогава вече като бѣжкали, удрили, влѣкли изъ калта, забравили ся човѣчина, взематъ го, двама души негови познати подъ мишиони, чи въ домътъ му. На другия денъ неможа да стане сѫшо и до сега! При всичко това, паритъ които взѣлъ съ себе си ги нѣма отъ бой и влачене, ся изгубили.

Днесъ отиде Докторът и изслѣдователя да изслѣдватъ.

ВЪТРЪШНИ НОВИНИ:

„Български Гласъ“ извѣсти, че до два мѣсека Софийските градски бани щѣли да са поправятъ и да бѣдятъ готови, за да са влѣпятъ чисто софийските жители, и че издаденния законъ за кучетата са приводълътъ въ дѣйствие, като постоянно са разходили кола изъ града, която събирава всичките безъ намордници кучета. Спорѣдъ вашите обаче извѣстия отъ София, градските бани не само че не сѫ захважатъ да са поправятъ, но даже е непомислювано такова нѣщо както и за тѣзи въ селото Горна Бани, и посѣтителътъ слѣдватъ да са влѣпятъ въ мярсните води за тѣзи хубави минерални бани и са бѣршатъ съ нечиститъ нещемали, които имъ поднасятъ бания съдържателътъ. Въмѣсто нѣкаква полза влѣпватъ са си спечелватъ или нѣкоя заразителна болка, или пѣкъ дрѣхътъ имъ са напълняватъ съ паразитните животинки. Колкото за изстрѣванието на кучетата, кучкарите не събирили го-дѣмитъ и ягитъ безступански кучета, които сѫ и вредителни, но обикновено са старали да пълниятъ колата си съ малки домашни невредителни кученца, но нѣщо щѣтъ не щѣтъ не ступанитъ имъ щѣли да плащатъ на кучкарите отъ единъ до пять лева за тридневното прехранване на тѣзи кученца, а уличнатъ и сега въ голъмо количество са разходили по улиците, безъ да са обѣрне на тѣхъ внимание за исчезванието имъ. Разбира са, защо нема кой да плаща за тѣхъ и да ги откупува отъ кучкарите.

Огъ много мѣста приехи писма, съ които ни са извѣстяватъ, че брошурата на г-на Сукирова произвела твърдъ добро впечатление между всичките истински патриоти и доброжелатели на отечеството. Ти обаче са не харесала на нѣкои, които обичатъ да са ползвуватъ, като вълци въмагливо време, отъ не до толко завидното положение, въ което са нахожда отечеството ни.

Извѣстяватъ ни отъ Враца, че дѣлъто по набедяванието Г-на Цанкова въ подстърѣкателство население то ерѣщо правителството, наскоро щѣли да са внесе за разглеждане въ съда. А за произволитъ на Николаева да ли нѣма да са състави нѣкога дѣло? До кога ще да върлува този човѣкъ тѣй ненаказано? Ако извѣшътъ съѣдѣни съѣди, той са е отличилъ въ София за побойничеството си, когато е билъ полицейски майстъръ, безъ да е наказанъ, заради туй и сега въ Враца прави подобни насилия. За маловажни и неволни погрѣшки чиновници са отчисляватъ, а за такива престъпления, каквито върши Николаевъ, въвѣренъ му е управлението на цѣло окрѫжение!

Пишатъ ни отъ София, че на 18 того са свршило испитанието и раздаванието на наградите на тамошното френско, католическо, училище, въ което се

учижътъ и момичетата на нѣкои български министри, държавници и други чиновници, — всичките православни и славянофили, — понеже не приемали да испраќатъ дѣцата си въ Софийската дѣвическа гимназия, у която се учали и много сиромашки момичета, поддържани отъ правителството.

Споредъ извѣстията, които получавамъ отъ нашата Добруджа, Румънітъ всѣкой денъ превземали мѣста отъ българската територия и нашите власти не обрѣшили никакво внимание върху това. До колко са вѣрни нашите извѣстия ний не знаемъ, но желателно би било щото правителството ни да обрѣне сериозно внимание върху това състояние на работите, да не би единъ денъ господа Румънітъ да дойдатъ край града Добрич, или Балчикъ, както, споредъ извѣстията ни, тѣхътъ предѣли достигнали близо до нѣкои села, които преди една година били съвсѣмъ далечъ отъ тѣхъ.

На 22 ий тогава въ гр. Тутраканъ се удавило въ Дунава едно дѣвѣгодишно дѣте, на което събитие съпътства мнозина да гаѓатъ. Въ тоза време, неизвестно вой влизъ въ дома на Коста Кърополу (и той биль на Дунава), и му открадватъ изъ сандъка: 40 лири, 20 Наполеона, 50 ср. рубли и нѣколко франга. Кражбата станала частъ по 5 предъ вѣчеръ.

Платнице, пристигнали отъ Сърбия, ни разказватъ че единъ Българинъ, гостинничарь, далъ название на гостиницата си „България“ и направилъ надписа на български. Огъвдънъ му било заповѣдано отъ власти да вдигне надписа, или, въ противенъ случаѣ, щѣль биль да бѣде испроводенъ въ заточение. Ний обрѣзахме вниманието върху това не само на вѣтрничавата „Марица“, които за интереса на джоба си е готова всѣкога да казва на бѣлого черно и обратно, но и на нашиятъ общински и административни власти, които допушкътъ да са гаѓатъ надписи върху магазини само на чужди язици, безъ да е гуденъ наѣтъ официалниятъ язикъ, както туй са вижда наѣтъ много въ Русе, Варна и София. Но до ёдъто имамъ такива вѣстници, като редакторътъ и издателътъ на „Марица“, които, за да получатъ Таковски кръстъ, готови сѫ да предаватъ и наѣтъ съпътствиетъ интереси на отечеството, и такива кметове, на които грижата е само да експлоатиратъ, още много има чужденцигъ да са подиграватъ съ нашиятъ интереси и съ нашето народно честолюбие!

Твърдъ жалостни извѣстия ни пристигатъ отъ бѣдната и окаянната Македония. Убийства, преслѣдвания и затваряния всѣкой денъ са изважриватъ върху беззащитното българско население. Българските училища и църкви са затваряни, а священицигъ и учителите са испроваждани въ заточение и изгонвани! Койго е билъ веднъжъ учителъ въ Македония, не иска вече да бѣде втори пътъ! Десетки хиледи левчета сѫ предвидѣни въ нашия бюджетъ за поддържанието на Екзархията, които има сѣдалището си въ Цариградъ, именно за да по-крайтъ върху Екзархъ нашите единородци въ Македония, но какво прави нашия духовенъ главатаръ? Повече отъ една година време са е изминжло откакъ е оставилъ Цариградъ; екзархийските работи сами са управявани; Македонските ни братя теглжатъ черни теглици, а Екзархъ дошълъ въ България да поизтизира! И ще напредиувами! Тежко ни!

Изъ едно частно писмо отъ София извличамъ съдѣдующето: . . . . . „Предъ видъ на изборътъ за представители, които има да станатъ за вицитето народно събрание, говори са, че по инициативата на Г-на Чачевича са приготвяна новъ избирателенъ законъ подъ ръководството на единъ французинъ, повиканъ отъ Франция да съчинява закона за България, които той сега за първъ пътъ може да е чуялъ и да е видѣлъ. Да ли тѣзи закони ще бѣдятъ полезни за нашата страна, като са изработвани отъ единъ какъвто и да е иностраниецъ, както справедливо назва „Свѣтлина“, неизвестъ съ нашите мѣстни условия, съ нашите народни потреби, съ нашите народни предания, съ нашите народни нрави и обичаи, съ нашите религиозни вѣрвания, съ нашите народни стремления, съ минълай и съ настоящий на животъ, съ свръзките ни съ славянството, отъ което си и ний частъ, и съ славянския характеръ, то е другъ въпросъ, но главното е че са правяни всевъзможни усилия и взематъ съ мѣрки за да са назначавани за съдии и повече за административни чиновници лица, които сѫ вече признати отъ партията на людите отъ породока за благонадѣждни, а такива не могатъ да бѣдятъ други освѣти външни Свищовци, както и нѣкои тукашни Михайловци, Шивачовци, Чановци, Груевци, Поповци и други тѣмъ подобни. При всичко че, праведно може да са каже, нѣма градъ у когото да нѣма Свищовецъ администраторъ чиновникъ, но дѣятелно са работи за наиможаванието на благонадѣждните чиновници, за да може да са сполучи и потребното вишегласие за благонадѣждни депутати. Такива сѫ стремленията на нѣкои отъ нашите, които отъ любовъ къмъ отечеството си,

малко ги съ грижа, че онѣзи отъ тѣхните съотечественици, които за освобождението на това отечество въ турско време сѫ сградили, били сѫ заточавани, лежали сѫ въ тѣмници, и които, защо сега, споредъ тѣхъ, сѫ външници, трѣба да гладуватъ и да си оплакватъ днитъ, безъ да сѫ осаждени, въ тѣмници и далечъ отъ семействата си, или пъкъ да ходятъ бѣзъ служба, а тѣзи, които до сега не сѫ приемали да са обявяватъ че сѫ Българи, са прогласяватъ за благонадѣждни и даватъ имъ сѫ тѣсти служби! Всѣкой се надѣе, че ги Министътъ Президентъ ще обрѣне внимание на това състояние на работите — относително отчислението и зачислението на чиновници, но, възможно е, още не е позналъ отъ близу работите на предшественика си и на сегашниятъ колегъ. Послужиътъ списъци на чиновници сѫ еще въ политическия кабинетъ и, както се говори, много неблагонадѣждни чиновници щѣли да бѣдятъ отчислени, слѣдъ завръщането на начальника на той кабинетъ, койго по настоящемъ придръжава Негово Височество въ пътуването му. Ако отчислението е справедливо, мнозина са надѣялъ, че то трѣба да се почне най-напредъ отъ министерствата, отъ външни държавни съвѣтници, начальници и секретари въ министерствата и да сврши съ гърьшните малки чиновници.

Прѣдъ нѣколко дни въ гр. Ески Джумая станало едно „Бентг-мохаребеси“, съ тѣзи само разлика отъ Свищовското „Цуйка-мохаребеси“, че тукъ взѣли участие, само женитѣ. Въ градъ имало единъ Бентъ затворенъ съ добъръ видъ, гдѣто са набирала вода на 2—3 метри дълбочина, въ тая вода се къпели дѣтицата и по злащате едно се удавило. Но поводъ на това удавиение на дѣтето, скочатъ женитѣ и съ брадви, лопати, коя както могла, развалиятъ той бентъ. Полицията не може да спре женското въстание противъ бента и женитѣ изѣзли побѣдителки.

Научаваме са, че на 25 ий тогава въ Русенското Град. Общ. управление, щѣло да стане събиране отъ гражданието, съ цѣль да се избере ново училищно Пастоятелство. Иѣкоцина граждани приложиха, но къмъ работа не са престъпили, защо нѣмало кой да отвори засѣданието! Помощника на кмета отложиха и събирането се отложило за идущата недѣля, съ цѣль дано приложиха новъ консерватори вижда са.

ТЕЛЕГРАММА

Ловечъ 26 Юлий 1882 г.

На 24 ий тогава вътре въ болница, единъ пияница са опиталъ да убие съ ножъ доктора Сариянова, когото отървали служащите въ болница. Болницата са предаде на полицията, въ веднага биде освободенъ! Разяснение съ пощата.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЬ.

Училищното Пастоятелство въ с. Злокученъ, (Шуменско) честь има публично да изрази сърдечната си благодарностъ, на ученолюбия си Свѧщ. Илия Цв. Халачовъ, койго отъ дохажданието си въ това село, освѣти дѣто всяка година подарява по единъ два вѣтвички, и нѣкоя нова книжка: но и днесъ е благоволилъ да ни подари едно $\frac{1}{2}$ годишно теченіе отъ вѣстника „Славянинъ“ за училището ни. — Да живѣятъ такива ученолюбиви хора! — Да Боже дано тѣхния примеръ са послѣдващи и по другите села!

За училищното Пастоятелство подписанъ
Общ. писаръ: Стефанъ К. Беневъ.
С. Злокученъ, 24 юли 1882 г.

Умоляваме приятелите си да покажатъ своите познати, да се запишатъ за абонати на „СЛАВЯНИНЪ“, който почна 4-та си години и излиза най-редовно. Съществуванието на вѣстника ни зависи единствено отъ поддръжката на Българските патриоти, които ако го приематъ и поддръжатъ, той ще може да съществува дълго време и да отговори на трудната си задача, която има; иначе е немислимъ неговото съществуване.

Увѣрени въ патриотизма на нашия народъ, надѣваме са, че гласътъ ни ще намѣри потребния отзивъ.

редакцията.